

JOSEP VALLVERDÚ | Publica el poemari 'Ronda de boires' (Pagès)

“Un poema, més que l'expressió d'una emoció, és l'emoció d'una expressió”

Ens fa especial il·lusió tornar a entrevistar Josep Vallverdú, un dels nostres escriptors més prolífics i insignes i que va inaugurar aquesta secció. Amb l'energia intacta als seus noranta-dos anys, publica un nou poemari, *Ronda de boires*, una exaltació de l'amor amb profundes reflexions sobre la mort i el temps: Comença amb uns versos magnífics, com els qualifica Jordi Llavina, en el pròleg: *O potser res de res/en soledat esperó:/al capdavant només/el vent, la neu, la boira*.

Aquest llibre és una continuació d'Argila?

Sense dubte. He començat una sèrie de poemaris, ja n'estic escrivint un altre. Faig encara dietaris, algun llibre infantil, però estic dedicat a la poesia.

Vostè ha conreat molts gèneres.

Però com més gran em faig, i crec que això ens passa a tots, tendeixo a la reflexió, a la introspecció, a l'anàlisi, a la crítica. Aquests temes s'expressen bé en un poema.

Un bon poema és arquitectura del llenguatge?

Sí, sense dubte. Escriure'l és laboriós, però excitant. Un poema, més que l'expressió d'una emoció, és l'emoció d'una expressió: el valor del poema és la paraula, per damunt de tot. Els mots s'han de triar molt bé. Si col·loques malament

una pedra en una columna d'una catedral, caurà la catedral.

Són poemes molt depurats i austers.

També la meua prosa. Però si en un poema sobra una paraula queda desfigurada. I cada paraula ha de tenir un significat vibràtil. La retòrica, en poesia, s'està acabant.

El llibre té diversos apartats, el primer en poesia tradicional.

Com les cançons de pandero, les corrandes i els romanços. Els nou-centistes ja ho feien, com Carner o Tomàs Garcés. Inclús Kafka té escrits en un format de cançó popular.

Parla de l'amor a la seva dona.

Sí, a l'Antonietta. I també parlo de música i de Grècia. Són temes recurrents en mi. Els meus poemaris sempre són mosaics.

Per què el títol 'Ronda de boires'?

Em va semblar que no deia res i deia moltes coses. L'hauria pogut titular *Les finestres del no-res*, per exemple (riu). Però insinua els dubtes, la tenebra que ens envolta, la mort que s'apropa. No és el primer cop que utilitzo el mot: *Indivil i la boira*.

Com sorgeixen els poemes?

En mi, a través d'una cosa vista, llegida o viscuda. Hi ha una frase indú que ho exemplifica perfectament: "La bellesa i la veritat caminen plegades".

Com més gran em faig més tendeixo a la reflexió, l'anàlisi, la crítica... temes perfectes per fer poesia